

WSOY

Mariana Enriquez

Suomentanut Sari Selander

Aurinkopaikka hämärille tyypeille

Mariana Enriquez

AURINKOPAIKKA
HÄMÄRILLE
TYYPEILLE

Suomentanut Sari Selander

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

FILI

Kirjallisuuden vientikeskus **FILI** on tukenut tämän kirjan kääntämistä.
Suomentaja on saanut tukea Taiteen edistämiskeskukselta.

Lainauksen Katherine Mansfieldin novellista Lahden rannalla on
suomentanut Vappu Roos.

Ensimmäinen painos

Espanjankielinen alkuteos *Un lugar soleado para gente sombría*

© Mariana Enriquez, 2024

First published in 2024 by Editorial Anagrama, S. A., Barcelona
Published in agreement with Casanovas & Lynch Literary Agency

Suomenkielinen laitos © Sari Selander ja WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-51594-5

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Tänään tunsin surua ja kolmenlaista pelkoa, jota lisäsi
peruuttamaton fakta: en ole enää nuori.*

– ADÉLIA PRADO

A wound gives off its own light.

– ANNE CARSON

*Doesn't have arms, but it knows how to use them. Doesn't have a
face, but it knows where to find one.*

– THOMAS LIGOTTI

Surulliset vainajani

Teidän on aika palata, olette olleet jo ihan tarpeeksi kauan poissa.

– LYDIA DAVIS, »THE SEALS«

KOKOELMASSA CAN'T AND WON'T

Kai minun kannattaisi kuvata ensin kaupungin-
osaa. Siellä taloni sijaitsee ja siinä talossa äiti
on. Eikä yhtä ymmärrä ilman toista. Sitäkin
on vaikea ymmärtää, miksen lähde sieltä. Sillä toki minä
voisin lähteä. Vaikka heti huomenna.

Naapurusto on muuttunut paljon lapsuudestani.
Kolmekymmentäluvulla sen kapeille kaduille nousi
työläisten asuntoja, matalia kivitaloja kauniine pikku-
pihoineen, korkeine ikkunoineen ja rautakaihtimi-
neen. Voisi hyvin sanoa, että asukkaat pilasivat ne itse
uudistuksillaan: ilmastointilaitteilla, uusilla tiilikatoilla,
eri materiaaleista rakennetuilla lisäkerroksilla, ulkover-
houksilla, naurettavan värisiksi maalatuilla seinillä ja
halvoilla ovilla, joilla alkuperäiset puuovet korvattiin.
Mauttomuus saavutti yhä enemmän jalansijaa, eikä siinä
edes kaikki: pikkuhiljaa naapurustostamme tuli saari.
Toisella puolella aluetta rajaa valtakatu. Se muistuttaa

rumaa jokea, jonka yli kuljetaan, mutta jonka rannoilla ei ole mitään. Eteläpuolelle on noussut tornitaloja, joista on tullut vuosien myötä ongelmallisia. Hunningolle ajautuneet nuoret myyvät niiden rappukäytävissä crackia ja ammuskelevat toisiaan jonkin kärhämän päätteeksi tai siksi että heidän joukkueensa hävisi futisottelun ja heitä ottaa päähän. Pohjoislaidalla oli aikoinaan puisto, jonne oli määrä rakentaa ties mikä urheilukeskus, mutta hanketta ei viety ikinä loppuun ja tontille alkoi kohota hökkeleitä, joista laadukkaimmat on rakennettu tiilestä ja heppoisimmat pellistä ja pahvista. Hökkelikylä ja tornitalot ovat vierieressä. Ymmärrän kyllä, miten tähän on päädytty: jos kurjuus vaanii, kuten se kotimaassani ja -kaupungissani vaanii, ja ainoa tapa selvitä hengissä on turvautua laittomuuksiin, ihmiset turvautuvat laittomuuksiin. Rikollisilla puuhilla tienaa paremmin kuin rehellisellä työllä. Eikä laillisia työpaikkoja ole liikaa tarjolla, ei niitä kaikille riitä. Jos elämänlaadun parantaminen vaatii riskinottoa, moni on siihen valmis.

Suurin osa tämän toiseen maailmanaikaan rakennetun talosaarekkeen nykyisistä asukkaista ei ajattele samalla tavalla kuin minä. Tosin selvyiden vuoksi haluan tämentää, että minuakin pelottaa. En minäkään halua osua harhaluodin tielle – tai pelätä, että luoti osuu tyttäreeni sen harvan kerran, kun hän käy luonani – enkä tulla ryöstetyksi bussipysäkillä tai odottaessani liikennevalojen vaihtumista autossa tornitalojen kulmauksessa. Minäkin

palaan itkien kotiin sen jälkeen, kun joku ongelmanuori on vetänyt veitsen esiin ja vienyt minulta kännykän. Mutta en minä siitä huolimatta halua tappaa heitä. En ajattele kuten naapurini, että he ovat roskasakkia, mutiaisia, ulkkareita, menetettyjä tapauksia tai sekundakansalaisia. Ex-mieheni, joka muutti Patagoniaan ja työskentelee paikallisessa öljynjalostamossa, sanoo että naapureitani pelottaa. Mihin vastaan, että fasismi alkaa pelosta ja muuttuu asteittain vihaksi. Hän kehottaa minua myymään talon ja muuttamaan etelään heidän lähelleen. Erosimme aikaa sitten, mutta olemme edelleen ystäviä. Olemme aina olleet ystäviä. Hänen nykyinen vaimonsa on herttainen. Käytän tänne jäämisen verukkeena tytärtämme Carolinaa, mikä tosin on pelkkä veruke. Carolina asuu kaukana minusta ja tästä talosta ja työskentelee muotituottajana hienossa aikakauslehdessä. Ei hän minua tarvitse.

Minä jään, koska äitini elää täällä. Kuollut voi siis elää? Pikemminkin hän on täällä läsnä. Sen jälkeen kun löysin hänet, olen ymmärtänyt paremmin, mitä läsnäololla tarkoitetaan. Aistin äidin ennen kuin näin hänet.

Äiti eli onnellisena siihen saakka, kunnes sairastui syöpään ja tuli luokseni kuolemaan. Loppu oli pitkitetty, tuskallinen ja kaikkea muuta kuin arvokas. Ei se kaikilla niin tuskallinen ole. Viisas ja kypsä potilas, joka viime hetkilläänkin, lähes kaljuna ja iho kellertävänä jakelee elämänviisauksia, on naurettava, romantisoitu versio totuudesta, joskin on totta, että jotkut kärsivät kuollessaan vähemmän.

Kyse on pitkälti fysiologiasta ja luonteenlaadusta. Äiti oli allerginen morfiinille. Hän ei voinut ottaa sitä, ja siksi jouduimme turvautumaan hyödyttömiin kipulääkkeisiin. Hän kuoli huutaen. Minä ja hoitaja yritimme tehdä voitavamme. Mikä oli vähän. Olen itse lääkäri, mutta en ole hoitanut sairaita enää vuosiin, sillä siirryin ajat sitten hallintotehtäviin yksityiseen lääkefirmaan. Olen jo kuusikymmentä, ei minulla ole enää yhtä paljon energiaa, kärsivällisyyttä eikä motivaatiota kuin joskus aikoinaan. Totta sekin, että pitkään kielsin koko asian (kieltäminen on tehokas huume), mutta äidin ilmestyttyä minun ei auttanut kuin hyväksyä se: näen aaveita. Jotkut vainajat ilmestyvät minulle. Ne etsivät minua. En ole ainoa, joka näkee ne; myös hoitajat pinkoivat pakoon sairaalassa. Rauhoittelin heitä sanomalla: »Tytöt, tuo on pelkkää suggestiota.»

Kuulin hänen huutavan yhtenä aamuna, äitini siis. Ei aamuyöstä eikä yöllä ylipäätään, vaan keskellä kirkasta päivää, mikä on aaveiden tapauksessa erikoista. Vaikka talot ovat alueellamme kauniita, ne on rakennettu lähekkäin, brittiläisen paritalokaavan mukaan: englantilaiset rautatiepomot rakennuttivat ne aikoinaan työntekijöilleen. Naapurini Mari, jolla riittää fobioita ja joka ei poistu ikinä kotoaan koska pelkää tulevansa ryöstetyksi tai tapetuksi, kurkisti ikkunastaan silmät lautasen kokoisina juuri sillä hetkellä, kun menin kadulle tarkistamaan, liikkuiko siellä joku. Se oli tyhmä, paniikin aiheuttama refleksi, sillä en

voinut uskoa, että huutaja olisi kuollut äitini. Ajattelin mieluummin, että huuto kuului sittenkin ulkoa, että oli tapahtunut onnettomuus tai kadulla tapeltiin. Myös Marin mieleen olivat palautuneet äidin raastavat tuskanhuudot ja hän näytti hämmentyneeltä, lähes lomaantuneelta.

»Se kuului televisiosta, alkää olko huolissanne», minä sanoin.

»Kai tekin huomasitte, miten tutulta huuto kuulosti, tohtori?»

»Toki. Uskomattoman tutulta», vastasin ja menin takaisin sisälle.

Koska en tiennyt mitä muutakaan olisin tehnyt, aloin etsiä huudon lähdettä eri huoneista ja pyysin anelemaan sävyyn sitä hiljentämään ääntään. En pyytänyt, että se lakkaisi ulvomasta, ainoastaan pyysin, että se yrittäisi käyttäytyä vähän hillitymmin. Olin pyytänyt samaa muiltakin aaveilta sairaalassa ja myöhemmin toisella klinikalla. Anelu toimi toisinaan. Äidillä oli aina ollut hyvä huumorintaju ja häntä nauratti nytkin, kun pyysin häntä olemaan hiljempaa. En löytänyt häntä vielä päiväsaikaan, vaikka olin ottanut vapaata töistä, vaan vasta illalla. Näin hänet istumassa lattialla samassa huoneessa, jossa hän oli kuollut ja josta oli tullut vähitellen huonekaluvarasto; se oli täynnä romua, jota en ollut ehtinyt heittää pois tai lahjoittaa hyväntekeväisyyteen. Hän oli laiha, mutta samalla tavalla kuin sairautensa alussa, ei yhtä luiseva kuin se loppuaikojen kuihtunut, kuumei-

nen ihmisraunio. En halunnut mennä lähemmäs ja jäin nojaamaan oveen. Aloin laulaa hänelle polvet täristen ja samalla laskeuduin alemmas, kunnes istuimme lopulta kasvokkain, minä risti-istunnassa ja äiti polviensa varassa. Juuri tuo laulu oli tyynnyttänyt hänet pahimpien kipujen aikaan, tai niin olin halunnut uskoa. Sinä iltana hän ei huutanut.

Jossain vaiheessa opin, että haamutkin hermostuivat. En tiedä mitä ne miettivät, jos ylipäänsä miettivät mitään, koska yleensä ne toistavat itseään refleksinomaisesti, mikä tuskin vaatii sen kummempaa ajattelua, mutta siitä huolimatta ne puhuvat, ilmaisevat mielipiteensä ja toisinaan myös tuihtuilevat. Äiti kulkee ympäri taloa ja tuntee läsnäoloni toisinaan, mutta ei koko ajan. Ja välillä näyttää kuin hän olisi jälleen raivoissaan rapistuneen ruumiinsa, avanteeseen kiinnitetyn kolostomiapussin ja muiden vastaavien nöyryytysten takia. Muistan miten äiti, joka oli aikoinaan ollut niin hienostunut, nyhkytti: »Uih, kamala löyhkä, kamala löyhkä.» Välillä tuntui kuin se olisi ollut hänelle isompi ongelma kuin fyysinen kipu. Siksi hän huutaa, kun ei muutakaan voi. Joskus se kuulostaa silkalta raivoamiselta. Minulla on useita keinoja rauhoittaa hänet, mutta turha minun on alkaa tässä niitä luetella.

Paljon kiinnostavampaa on se, mitä alueellamme alkoi tapahtua. Silloin ymmärsin, etten ollutkaan hullu – sillä toki minä olin sitäkin vaihtoehtoa miettinyt; kuka tahansa,

joka näkee kuolleen äitinsä nousevan portaita, miettisi sitä – ja ettei hän ollut ainoa aave täällä.

Naapurini ovat ryhtyneet pitämään »turvallisuus-palavereja», vaikka eivät saa niissä kovin paljon aikaan. Kaupunginosassamme on sattunut väkivaltaisia ryöstöjä, asuntoihin on murtauduttu ja eräs mummo hakattiin. Täällä tapahtuu kamalia asioita. Mutta naapurini ovat vielä kamalampia. He huutavat asukaskokouksessa, että ovat maksaneet sääntillisesti veronsa (mikä on osittain totta: puolet välttelee veroja, kuten kuka tahansa keskiluokkaan kuuluva argentiinalainen), että he ovat hommanneet aseet ja ilmoittautuneet kursseille, jotta oppisivat käyttämään sitä, ja kertovat miten poliisin tulisi toimia: he kannattavat kovia otteita, rikollisten lahtaamista, julkista parjausta ja ikiaikaista silmä silmästä -periaatetta. Yksi minua vähän vanhempi mies, jota en tunne henkilökohtaisesti, vaatii »neekereiden» päiden kiinnittämistä seipään nokkaan ihan niin kuin siirtomaavalloittajien aikoina. Kukaan ei puutu puheeseen, ei sensuroi häntä eikä muljauta edes silmiään. Joka ikisen kokouksen päätteeksi he alkavat muistella ihannoiden esimerkillisiä isovanhempiaan, jotka saapuivat tänne Euroopasta pennittöminä työn perässä ja jotka olivat rehtejä ja rehellisiä vaikka olivatkin köyhiä. Sekin on pelkkä myytti. Monet köyhistä siirtolaisista ansaitsivat elantonsa varastamalla, osa oli poliisin jahtaamia anarkisteja ja monista tuli ajan mittaan epärehellisiä yrittäjiä, joille rahan tahkoaminen merkitsi

paljon enemmän kuin moraali ja eettinen vastuu. Enää en jaksa väittää heille vastaan, jos ylipäättään olen joskus jaksanut. Olen alistunut »järkikannalle» eli sille, mikä naapureideni mielestä edustaa tervettä järkeä. Se kaikki perustuu valheeseen, mutta uskottavan valheen vastustaminen on ylivoimaisen raskasta.

Käyn asukaskouksissa, jotta pysyisin kärryillä heidän suunnitelmistaan. En halua joutua huomaamaan, että joku päivä katu on suljettu ilman että minulle on ilmoitettu siitä etukäteen. Kerran minulle kävi jo niin, että käynnistin vahingossa hälytyksen, kun nojasin naapuritalon oveen lukiessani viestejä puhelimestani. He asennuttivat myös valvontakameran talooni lupaa kysymättä, vaikka minun on myönnettävä, että siitä on ollut minulle hyötyä. Ainakin näen, jos joku yrittää hajottaa ulko-oven lukkoa. Näin on nimittäin tapahtunut jo parikin kertaa. Ikävä kyllä kamera meni rikki, enkä ole ehtinyt korjauttaa sitä. Kuulen tyttäreni äänen korvissani: »Sinut vielä tapetaan jääräpäisyytesi takia, äiti, ja minä olen tietysti se, joka löytää ruumiisi, joten toivotaan, että sinun säästösi riittävät terapiaani. Sillä sitä minä en kyllä itse maksa.»

Hätäkokous, jonka he pitivät heinäkuun puolivälissä, oli kaoottinen.

Alueellamme oli tapahtunut kauheita, ja nyt siellä parveili toimittajia kameroineen ja paikalla oli kaikkien mahdollisten televisiokanavien lähetyksautot. Kolme teinityttöä oli palannut bileistä aamuyöllä ja kävellyt

naapurustomme läpi tornitaloihin, joissa he asuivat. Joku ampui heitä autosta. Tytöt eivät ehtineet edes lähteä karkuun. He kuolivat kadulle. Kaikki kolme olivat tosi nuoria, vasta viisitoistavuotiaita, ja kulkivat käsikynkkää tiiviissä rykelmässä, jotta näkisivät lukea viestit jonkun kännykästä. Siinä asennossa heidät kuvattiin: sumpussa, osittain toistensa päällä maassa uusissa lenkkareissaan ja napapaidoissaan, litteät vatsat paljaina, leggingsit veressä. Luodit olivat tuhonneet yhden teinin naaman, ja silmät (tai se mitä niistä oli jäljellä) oli luotu ylös puunlatvojen tasalle. Hänen allaan makaavat olivat menehtyneet verenhukkaan. Tekijöistä ei ollut vielä tietoa silloin, kun asukaskokous kutsuttiin koolle, mutta kaikki olettivat uhrien olleen jonkun suht merkittävän rikollisen tyttäriä tai sukulaisia: ammattimaisen rekkaryöstäjän, tärkeähkön diilerin tai parittajan. Tyypillä oli varmasti maksamattomia velkoja, tai hän oli astunut jonkun varpaille; taatusti kyse oli kostosta. Päivät kuluivat ja naapureiden hypoteesi vahvistui. Kadunkulma, jossa tytöt tapettiin, oli suljettu keltaisella poliisinauhalla ja sen ympärille ilmestyi nopeasti kukkakimppuja, pahvisydämiä ja pehmonalleja. Siitä tuli siis eräänlainen katualttari, joka näytti muistolahjojensa puolesta enemmän pikkutyttöille kuin teineille omistetulta.

Näin heidät yhtenä päivänä illansuussa, kun olin palaa-massa töistä kotiin. Taksi jätti minut juuri siihen kadunkulmaan, jossa poliisinauha ja muistolahjat olivat. »Lu,

me rakastetaan sua ainaaaaa.» »Oikeutta Natalialle.»
»Pikkuenkelini, lähdit täältä liian varhain.» Tytöt räpsivät valokuvia kävellessään, päät yhdessä, jotta he mahtuisivat kaikki kuvaan, lävistetyt kielet ulkona (mistä on peräisin se tapa, että tytöt näyttävät aina kuvissa kieltä?). Seuraa-vaksi he poseerasivat huulet törrössä, ikäänsä nähden teennäisen sensuellisti, mikä oli vaikuttanut suorastaan perverssiltä niissä valokuvissa, joita lehdet olivat käyttäneet ja jotka oli alun perin varastettu Instagramista tai TikTokista, kuten tyttäreni minulle selitti. Minä kun en tajunnut lainkaan, miksi tyttöillä oli kuvissa koiran kuono tai pupun korvat, ennen kuin Carolina selitti, että kyse oli »filttereistä».

Aavetytöt kikattivat kävellessään. Siihen aikaan illasta kaupunginosamme on täysin autio. Yö on pimeä ja täynnä kauhuja, papitar sanoo eräässä fantasiasarjassa, johon tyttäreni on aivan koukussa ja jota en itse jaksa seurata, koska siinä on liikaa henkilöitä (monet pitävät sarjaa liian raakana, mutta minulle väkivalta ei ole ongelma). Aavetytöt eivät saaneet salamavaloa toimimaan ja nauroivat sil-lekin. He olivat uskomattoman kompakteja. Ei sitä oikein muutenkaan voi ilmaista. He näyttivät eläviltä tytöiltä tekemässä asioita, joita viisitoistavuotiaat teinit tavallisesti tekevät; ympäristöstään piittaamattomilta teinitytöiltä kireine, yhtä tai kahta kokoa liian pienine vaatteineen ja villeine hiuksineen, joissa oli seassa sinisiä, vihreitä ja pikimustia raitoja. Naapuritalojen ikkunoita alettiin

varovasti availi. Kadun hiljaisuus kuulosti laukaukselta. Joku huusi tyttöjen kävellessä ohi. Seisoin itse noin viidenkymmenen metrin päässä, mutta näin heidät selvästi ja silloin ymmärsin: yhden tytön kaulasta vuoti verta. Se valui hitaasti mutta valtoimenaan, ja tyttö pyyhkäisi veren hajamielisesti kädellään, aivan kuin se olisi ollut sadevettä tai olutta, jota joku oli läikyttänyt hänen päälleen bileissä. Se tyttö, jonka kasvot olivat tuhoutuneet, räpsi rennosti kuvia. Kolmas ja pienin heistä oli sairaalloisen laiha ja hänellä oli kolme punaista tahraa vatsassa. En voinut katsoa häntä pitempään, sillä hän toi mieleeni äidin, tämän syövän ja loppuaikojen luisevan olemuksen.

Tytöt ryhtyivät tutkimaan kuvia, jotka olivat matkalla ottaneet. Se mitä he näkivät, sai heidät itkemään. »Ei, ei, ei», he sanoivat ja vilkaisivat toisiinsa päätänsä pudistellen, sen jälkeen katsoivat kuvia tarkemmin ja huomasivat mädän, vihertävän lihan, veren, luodinrei'istä pilkottavat luut, sokeat silmät. Nuo valokuvat särkivät viisitoistavuotiaiden ikuisen ystävyys- ja ikuisen elämän illuusion. Itkun laannuttua alkoi edestakaisin ravaaminen. Aavetytöt juoksentelivat epätoivoisina ympäriinsä, ja se ulvonta oli oikeasti veret seisauttavaa. Kaipa se oli hämmennyksen synnyttämää epätoivoa. Ehkä he tajusivat vasta tuolla hetkellä olevansa kuolleita? Miten epäreilua: yleensä hän kuolleilla on se etu puolellaan, etteivät he näe omaa mätänemistään. Eivät edes aaveet. Otetaan esimerkiksi äitini: ei hänen aavekuvansa mätäne. Haamuja on erilaisia. Kysyn mielessäni,

kumpuaako tuo kuva heistä vai meistä, jotka heitä katsomme. Ovatko aaveet kollektiivinen rakennelma?

Myös kadun asukkaat alkoivat huutaa. Se oli mieli-puolista. Kaksisataa metriä hulluutta. Kuulin, että joku pyörtyi ja joku toinen vaati ambulanssia paikalle, vaikka kuka sinne olisi ambulanssin soittanut, ainakaan niin kauan kuin paikalla olivat nuo teinit, jotka mädäntyivät auringonlaskun kultaisessa valossa? Yksi työistä – se jonka kaulasta valui verta, koska luoti oli puhkaissut kaulavaltimon – toi mieleeni Carolinan. En tiedä miksi. Ei ainakaan vaatteiden takia: tämä teini pukeutui halpoihiin t-paitoihin ja leggingseihin, joita myytiin lähikulmien putiikeissa ja mahdollisesti myös supermarketeissa. Mutta jokin hänessä, kenties se tapa, jolla hän kantoi arkisia vaatteitaan, toi mieleeni tyttäreni hyvän maun ja poikkeuksellisen tyyliä (sanon poikkeuksellisen, koska itse en ole koskaan oppinut, mikä väri sopii minulle tai millaisissa housuissa jalkani näyttävät pidemmiltä). Kyllä, mustat trikoot olivat halvat, mutta valkea, takapuolen yli ulottuva paita oli kaunis ja yhdistettynä ylisuuriin lenkkareihin, jotka olivat todennäköisesti peräisin miesten mallistosta, kokonaisuus näytti originellilta; *urban chic*, tyttäreni sanoisi. Lenkkarit olivat räikyvän siniset ja verisestä kaulasta roikkui viktoriaanishenkinen riipus, joka toi ironisen lisän katutyylisiin. Matkin nyt tässä selvästi tytärtäni, joka tavallisesti lisää lyhyen selityksen muotikuvien yhteyteen. Saattaa hyvin olla, että lähestyin heitä,

koska tyttö toi mieleeni Carolinan. Tietysti minua pelotti, sydämeni takoi aivan kuin se olisi muljahtanut pois paikoiltaan. Olen ihan liian vanha sellaiseen: minun iässäni on se vaara, että rytmihäiriö äityy hallitsemattomaksi, eikä rintarasituskipukaan ole tuon kaltaisissa tilanteissa pois suljettu. Naapurit sitä paitsi tuijottivat. Mutta en voinut jättää tyttöjä siihen tilaan. Tiesinkö pystyväni rauhoittamaan heidät? Kyllä. Kyllä sellaiset asiat tietää. Tiesin sen jo silloin, kun tyynnittelin ensimmäisiä aaveitani sairaalalla yli kymmenen vuotta sitten. Sairaalan haamut eivät kuitenkaan sanottavammin rauhoittuneet. Niitä oli liikaa ja ne tartuttivat toisensa. Hysteria tarttuu myös haamuihin, mikä on outoa. Tätä ei tietenkään kukaan tutki, sillä eihän sitä kukaan kuitenkaan uskoisi. Ja kyllä minuakin hävettää. Sitä miettiessäni mieleeni tulevat kaapelitelevisi-
sion nolot, huonosti tehdyt ohjelmat, joissa on aiheina esimerkiksi Hollywoodin meediot ja aaveiden metsästäjät. Nuo ohjelmat ovat hyvä osoitus television kriisistä, niin idea- kuin rahapulastakin, mikä selittää sen, että niissä on turvauduttu onnettomiin näyttelijöihin ja vielä onnettomampiin käsikirjoituksiin. Ne ovat kaikki samalla formaatilla tehtyjä, eivätkä ne ole edes viihdyttäviä vaan kaikki yhtä kaavamaisia ja tökeröitä. Vakuutan itselleni, ettei minua yhdistä niihin mikään, vaikka jollain tavalla sittenkin kuulun niiden kanssa samaan sarjaan.

Kutsuin tyttöjä nimeltä, siten sain heidät katsomaan minuun. Mutta eivät he lakanneet vielääkään huutamasta.

Se vaati pitempää keskustelua. Sitä että neuvoin heitä pois-tamaan kuvat. (Heidän ei ollut helppo totella, ei se ole kenellekään helppoa.) Että kehotin heitä jatkamaan elä-määnsä. Ja että sain heidät nauramaan, edes vähän. Aloin puhua vaatteista. Kysyin, mistä bileistä he olivat tulossa. Varoin visusti mainitsemasta rikosta. He alkoivat huutaa uudelleen poliisinauhan ja muistolahjat nähdessään, mutta pian huuto vaihtui itkuksi, halauksiksi ja itsesäälin kyyneliksi, joita he vuodattivat kunnes katosivat tai pikem-minkin hälvenivät, sillä nuo kuvajaiset hävisivät samalla tavalla kuin vesiväri liukenee tai alkoholi haihtuu.

Jouduin istahtamaan hetkeksi. Samassa paikalle ilmes-tyi naapurini Julio yhtä ystävällisenä kuin aina. Hänellä oli aikoinaan viihtyisä baari yhdessä kadunkulmauksessa, mutta jossain vaiheessa liikehuoneiston vuokra nousi niin, ettei hänellä ollut enää varaa siihen, ja myös elintarvik-keiden hinnat kallistuivat, eikä asiakkaita riittänyt enää tarpeeksi, siksi hän joutui sulkemaan baarinsa monen muun tšekäläisen ravintoloitsijan ja kahvilanpitäjän tavoin, mikä on todella harmi, se surettaa minua oikeasti ja siksi tunnen Juliota kohtaan suurempaa sympatiaa kuin hän ehkä muuten ansaitsisi.

»Mitä te teitte, tohtori?»

»Emma. Kutsu minua Emmaksi, Julio, ole niin kiltti.»

»Mitä te teitte, Emma?»

Tätä kysymystä toisteltiin viikkokausia. Ensin kulmilla pidettiin puolisalaisia kokouksia silminnäkijöiden kesken.

»Helkkarinmoinen lukukokemus. Kokoelma on koskettava, kihisevä ja hypnoottinen – sen viettelevä proosa johdattaa lukijansa hämärään käytävään ja houkuttelee sysipimeään huoneeseen, josta ei ole ulospääsyä.» – **PITTSBURGH POST-GAZETTE**

Tervetuloa Buenos Airesin pimeälle puolelle. Tottelemattomat naiset muuttuvat linnuiksi, Argentiinassa vierailevaa jenkkiserkkaa piinaa joko skitsofrenia tai kummitus, vaihdevuodet saavat naisen muokkaamaan kehoaan äärimmäisillä tavoilla, selittämättömän kuoleman ympärille kasvanut kultti kokoontuu losangelesilaisen hotellin katolla.

Aurinkopaikka hämärille tyypeille on kahdentoista väkevän novellin kokoelma, jossa ihmeellinen kauneus kohtaa groteskin, arkipäiväiseen kätkeytyvän kauhun ja mustaakin mustemman huumorin.

9 789510 515945

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51594-5

PÄÄLLYKSEN KUVAT iStock • PÄÄLLYS Martti Ruokonen